

พระพรหมมุนี

พรรษาที่ ๒๗ - ๒๘ (พ.ศ. ๒๕๑๑ - ๒๕๑๒)

จำพรรษาที่

วัดหลวงสุ่มังคลาราม อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ

ประวัติวัด

- พ.ศ. ๒๕๑๑ พระชินวงศาจารย์ เป็นเจ้าคณะจังหวัดศรีสะเกษ •

วัดหลวงสุ่มังคลารามนี้ เมื่อได้ยกขึ้นเป็นวัดธรรมยุต เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๗ โดยมีเจ้าพระคุณสมเด็จ พระมหาวิรวงศ์ (อ้วน ตีสุมหาเถร) ครั้นดำรงตำแหน่งสมณศักดิ์ที่ “พระพรหมมุนี” และดำรงตำแหน่ง เจ้าคณะมณฑล ได้ประชุมคณะสงฆ์จังหวัดอุบลราชธานี มีพระครูธรรมจินตามหาบุณีสถิตเป็นเจ้าคณะจังหวัด ศรีสะเกษเป็นประธาน ได้ขอวัดหลวงสุ่มังคลารามเป็นวัดธรรมยุต เมื่อคณะสงฆ์จังหวัดอุบลราชธานีซึ่งมีพระธรรม จินตามหาบุณีสถิตเป็นประธานอนุมัติแล้ว เจ้าพระคุณสมเด็จฯ จึงได้อาราธนาพระอาจารย์ศรี จิตธมโม จากสำนักวัดพิชัยญาติการาม จังหวัดธนบุรี มาเป็นเจ้าอาวาสวัดหลวงสุ่มังคลาราม และได้ดำรงตำแหน่ง เจ้าคณะหมวด

เมื่อการต่อมา พ.ศ. ๒๔๗๙ พระอาจารย์ศรี จิตธมโม ได้รับสมณศักดิ์เป็นพระครูสัญญาบัตรที่ “พระครูสิริสารคุณ” และได้รับตำแหน่งให้เป็นเจ้าคณะแขวงน้ำอ้อม (กันทรลักษ์) ในปี พ.ศ. ๒๔๗๗ นั้นเอง เจ้าพระคุณสมเด็จฯได้อาราธนา พระมหาอิม อังกุโร ป.ธ. ๔ น.ธ.เอก สำนักเรียนวัดมกุฏกษัตริย- ยาราม จังหวัดพระนคร มาเป็นที่ปรึกษาเจ้าอาวาสวัดหลวงสุ่มังคลาราม และเป็นรองเจ้าคณะจังหวัด อุบลราชธานี (ทั้งสองนิกาย)

- พ.ศ. ๒๔๘๑ ทางราชการกระทรวงมหาดไทยได้เปลี่ยนชื่อจังหวัดอุบลราชธานี เป็น จังหวัดศรีสะเกษ
- พ.ศ. ๒๔๘๓ พระมหาอิม อังกุโร ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ เป็นพระครูสัญญาบัตรที่ “พระครูชินวงศาจารย์” ปี พ.ศ. ๒๔๘๔ ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าคณะจังหวัด ศรีสะเกษ (ปกครองทั้ง ๒ นิกาย)
- พ.ศ. ๒๔๘๔ พระครูชินวงศาจารย์ (อิม) ได้รับพระราชทานเลื่อนเป็นพระราชาคณะในนามเดิมที่ “พระชินวงศาจารย์” ปกครองคณะสงฆ์ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๔ ถึง พ.ศ. ๒๔๙๔ จึงได้ ลาสิกขาไป
- พ.ศ. ๒๔๙๕ พระราชคุณาภรณ์ (ดาว ญาณโร) ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าคณะจังหวัด ศรีสะเกษธรรมยุต ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๐ ได้ถึงแก่มรณภาพ
- พ.ศ. ๒๕๑๑ พระชินวงศาจารย์ (พุทธ ธานีโย) แห่งสำนักวัดแสนสำราญ อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าคณะจังหวัดศรีสะเกษ (ธรรมยุต) ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๑-๒๕๑๓ ได้ลาออกจากตำแหน่งไปดำรงตำแหน่งกรรมการบริหาร โรงเรียนพระสังฆาธิการภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดนครราชสีมา

วัดหลวงสุ่มังคลาราม ในปี พ.ศ. ๒๕๑๒ นั้นทางราชการได้ยกฐานะขึ้นเป็นวัดพัฒนาตัวอย่าง เป็นต้นมา ประจำจังหวัดศรีสะเกษ ประจำปี ๒๕๑๒

สาเหตุที่ลาออกจากเจ้าคณะจังหวัด

- ไปเป็นกรรมการบริหารโรงเรียนพระสังขมาธิการ •

พอเจ้าคณะจังหวัดศรีสะเกษตายลงแล้ว มันก็มีแต่เรื่องวุ่นวาย เขาก็พากันแย่งกันเป็นเจ้าคณะจังหวัด มันยุ่งวุ่นวายกันนัก พระผู้ใหญ่จึงไปนิมนต์หลวงพ่อกิจมาจากวัดแสนสำราญ ...เป็นเจ้าคณะจังหวัดศรีสะเกษอยู่ ๑ ปีกับ ๘ เดือนถึงได้ลาออก

ที่แรกพระผู้ใหญ่จะขอยืมตัวไปเป็นกรรมการบริหารโรงเรียนพระสังขมาธิการภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เราก็เห็นว่า เอ๊ะ...ถ้าจะไปดำรงตำแหน่งที่จังหวัดอื่นก็ควรลาออกจากตำแหน่งเจ้าคณะจังหวัดศรีสะเกษเสียก่อน หลวงพ่อกิจยื่นใบลาออกเลย จะไปกันท่าเขาไว้ทำไม คนที่เขาอยากเป็นเขาก็มีคุณสมบัติพร้อม แต่ว่าก่อนอื่นนี่ขอให้เจ้าคณะภาคตั้งหลวงปู่ศรี เป็นเจ้าคณะจังหวัดก่อน พอท่านเป็นเจ้าคณะจังหวัด ท่านเป็นเจ้าคุณแล้วค่อยให้ท่านลาออก เจ้าคณะภาคก็หันมาถามว่าทำไมถึงต้องทำอย่างนั้น หลวงพ่อบอกว่า เราลบหลู่ครูบาอาจารย์มามากแล้ว ถ้าไม่ทำอย่างนั้น ต่อไปใครมาเป็นเจ้าคณะจังหวัดจะต้องตายตายติดต่อกันถึง ๓ องค์ ถ้าหลวงพ่อกิจไม่ไปหลวงพ่อกิจก็ต้องตาย อันนี้คือความวิบัติของคณะสงฆ์ พวกเรามองข้ามว่าท่านไม่มีความสามารถ ทีนี้หนังสือไทยตัวแรกก็หลวงปู่ศรีนี่แหละเอาไปสอนชาวศรีสะเกษ ท่านก็เป็นเจ้าคณะอำเภอพาลูกพาหลานพัฒนาบ้านเมือง ถนนหนทางในเมืองศรีสะเกษนั้นท่านวางแผนจนเขาตั้งชื่อถนนสายหนึ่งเป็นอนุสรณ์ให้ท่านว่า ถนนศรีสุมัง ตั้งแต่สามแยกวัดหลวงไปจนกระทั่งถึงบ้านกุดโง้ง เติลถึงกันทลักรัษ

พอหลวงพ่อกิจลาออก อาจารย์มหานวย ไปพูดว่าเจ้าคณะภาคให้ท่านเป็นเสียเลย หลวงพ่อบอกว่า ท่านอาจารย์อยากตายหรือ เสร็จแล้วขนาดหลวงปู่เป็นเจ้าคณะจังหวัดแล้วก็เจ้าคุณ ท่านลาออก อาจารย์มหานวยมาเป็นแทน ถึงกระนั้นอาจารย์มหานวยยังตายก่อน

การต่อสู้กับกามกิเลส

- สมัยที่อายุยังน้อยกว่า ๕๐ ปี หลวงพ่อกิจไม่ค่อยสูงลิ้งกับโยมผู้หญิง •

ในสมัยหนุ่ม ๆ ตอนที่จิตของหลวงพ่อกิจยังไม่ตั้งมั่นมากนัก ร่างกายมันก็แข็งแรง ถ้าไปอยู่ที่ไหนที่จะเกิดปัญหาเกี่ยวกับเรื่องกิเลสขึ้นมา หลวงพ่อกิจจะต้องหนีทันที ถ้าอย่างสมมติว่า ไปพักอยู่ที่วัดนี้ ถ้ามันเกิดมีสิ่งสักอะไรรที่หน้าซอกบอชอบใจ มันเปลวไปชอบ เรากลับมันจะเกิดอันตราย เราหนีทันที คือไม่พยายามที่จะเข้าไปใกล้ ถ้าโดยปกติแล้วที่หลวงพ่อกิจปฏิบัติมานี้ สมัยที่อายุยังน้อยกว่า ๕๐ ปี หลวงพ่อกิจไม่ค่อยสูงลิ้งกับโยมผู้หญิงเท่าไรหรอก คือรู้สึกกลัว หนึ่งกลัวครูบาอาจารย์ สองกลัวว่าเราจะเสียท่ากิเลส ต้องพยายามหลีกเลี่ยงอยู่เสมอ แต่ถ้าจิตมันปรุงมันคิดขึ้นมาเอง เราต้องรีบระงับมันทันที ถ้าหากว่าระงับไม่ได้ ถ้ามันเกิดอารมณ์อย่างนั้นขึ้นมาในท่านั่ง เราลุกไปเดินจงกรม ถ้าไปเดินจงกรมมันไม่หาย เราก็มานั่งกำหนดพิจารณา ส่วนใหญ่พิจารณาอสุภกรรมฐาน หรือบางทีถ้าหากมันไม่ไหวจริง ๆ ก็เอาบทสวดมนต์

หลวงพ่อปัญญานันทมุนี

อิติบิโสฯ มาสวด สวดเร็วเข้า ๆ ๆ ๆ จนไม่ให้มีช่องว่างจะส่งกระแสจิตไปทางอื่น หรือไม่มีภาวนาพุทโธ ๆ ๆ ให้มันเร็ว ๆ เข้า แล้วบางทีมันก็หายไปเอง บางทีก็หายไปเพราะใช้อำนาจการภาวนาข่ม บางทีก็หายไปเพราะเราใช้สติปัญญาพิจารณาหาเหตุผล จะด้วยประการใดก็ตามมันสำคัญอยู่ที่ความจริงใจ ว่าเราจะหนีมันหรือไม่หนีเท่านั้น

จิตเหมือนงูที่นอนอยู่ในโพรง

- ธรรมดาอยู่ในเวลาที่มันอิ่มอาหารแล้ว มันจะนอนขดสบายอยู่ในโพรง •

หลวงปู่มั่นท่านเปรียบเทียบจิตของคนเราเหมือนกับงูที่นอนอยู่ในโพรง ธรรมดาอยู่ในเวลาที่มันอิ่มอาหารแล้ว มันจะนอนขดสบายอยู่ในโพรง แต่เมื่อมันเกิดหัวขึ้นมา มันจะเลื้อยออกไปเที่ยวจับกินสัตว์เป็นอาหารจนกว่ามันจะอิ่ม ในเมื่อมันอิ่มแล้วมันก็จะย้อนกลับมาขดอยู่ในโพรงของมันตามเดิม

นี่เรลองมาวินิจฉัยดูโอวาทของครูบาอาจารย์ข้อนี้ดู จะได้ความว่าอย่างไร ตามนี้หลวงปู่ได้วิพากษ์วิจารณ์วิจัยดูแล้วจึงได้ความว่า ในการปฏิบัติขณะใดจิตของเราที่มันคิดไปข้างนอก ฟุ้งไปข้างนอกที่เขาเรียกว่าจิตฟุ้งซ่าน มันก็เปรียบเหมือนงูที่หัวอาหาร ในเมื่อมันออกไปรับรู้อารมณ์ภายนอก อารมณ์เป็นอาหารของจิต ในเมื่อมันได้รับประทานอาหารของมันอิ่มแล้ว มันก็ย้อนเข้ามานิ่ง นิ่งอยู่ในถ้ำคือหทัยจิต ในท่ามกลางของร่างกายนั่นเอง ลักษณะของจิตที่มันเป็นไปก็เปรียบเหมือนงูนั่นแหละ

เพราะฉะนั้นในการปฏิบัติ ในเมื่อเรากำหนดจิตปริกรรมภาวนาก็คือ ในช่วงใดที่จิตของเราอยู่ในการควบคุมของเรา คือควบคุมจะให้เขาพิจารณาอะไร นึกถึงอะไร เราตั้งใจ ตั้งใจที่จะพิจารณาหรือนึกถึงสิ่งนั้น ๆ ความตั้งใจนี้เป็นภาคปฏิบัติ ความตั้งใจมันถึงช่วยให้จิตสั่งงาน คือมีสมาธิมีสติปัญญาเข้มแข็งขึ้น จิตเขาก็อยากจะเป็นอิสระ เพราะฉะนั้นในบางครั้งเขาจึงนึกถึงอารมณ์อื่นที่เราไม่ได้ตั้งใจจะนึกถึง เพราะเขามีพลังงานพอที่จะหางานหรืออาหารมาป้อนให้กับตัวเองได้แล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้นผู้ปฏิบัติก็ควรจะปล่อยให้เขาคิดไปปรุงไป อย่าไปเข้าใจผิดว่าต้องดึงมาหาคำปริกรรมภาวนาอีก ในเมื่อเราปล่อยไป ๆ มีสติกำหนดตามรู้ไป ๆ ถ้าจิตมันจะสงบขึ้นมา จะรู้สึกที่กายเบาจิตเบา กายสงบจิตสงบ ที่นี้ถ้าหากสมาธิเริ่มจะมีความมั่นคงแข็งแรงขึ้น มันจะเกิดปีติ เกิดความสุข เมื่อเกิดปีติ เกิดความสุข ความคิดที่ข้องงอยู่แต่ก่อนนั้น มันจะเพิ่มความเร็วขึ้น เร็วขึ้น ๆ จนกระทั่งเรารู้สึกแปลกใจ แปลกใจอยู่ตรงที่ว่าเราตั้งใจจะภาวนาให้จิตสงบนิ่ง แล้วทำไมจึงมีความคิดอย่างนี้ ถ้าเราเข้าใจผิดก็ไปมัวคุมให้มันหยุดนิ่ง หรือให้มันอยู่กับภาวนาของเก่าตามเดิม ถ้าไปทำอย่างนั้นมันก็ต้องย้อนกลับมาเริ่มต้นใหม่

สรณะที่แน่นอน

- ฝึกจิตของเราให้มีอำนาจเป็นอิสระแก่ตัวเอง •

สรณะที่แน่นอนที่สุดก็คือ ฝึกจิตของเราให้มีอำนาจเป็นอิสระแก่ตัวเอง ไม่ต้องพึ่งพาอาศัยอะไร

เพราะฉะนั้นหลวงพ่อสอนคนให้ปฏิบัติสมาธิเพื่อประสงค์อะไร หลวงพ่อก็จะบอกได้ว่า คนเรานี้เกิดมามีฤทธิ์มีอิทธิพลมีอำนาจอยู่ในตัวกันทั้งนั้น แต่มันจมอยู่ในจิตใต้สำนึก ในเมื่อเรามาปฏิบัติสมาธิ เป็นการปลุกจิตใต้สำนึกให้มันตื่นขึ้นมา เพื่อจิตของเราจะได้มีพลังงาน เราจะได้โน้มไปเพื่อประโยชน์แก่การทำงานในชีวิตประจำวันได้ทุกกรณี จิตใต้สำนึกมันตื่นขึ้นมามันเป็นยังไง เราจะรู้สึกที่จิตของเรานี้มันมีสติรู้เตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าเราจะกระดิกไปทางไหน สติมันจะตามพับ ๆ ๆ ๆ ทุกขณะจิต อันนี้คือจิตใต้สำนึกมันตื่นขึ้นมาแล้ว ทีนี้พอเราทำอะไรลงไป ถ้าสิ่งใดที่มันผิดศีลผิดธรรมผิดกฎหมาย สติมันจะเตือนพับ สิ่งนี้ไม่ควรแก่เรา เราไม่ควรทำ อันนี้คือประโยชน์ที่เราจะพึงได้ในปัจจุบัน เมื่อจิตของเรามีสติสัมปชัญญะ เราไม่ประมาทไม่เผลอไปทำบาปทำกรรม บาปกรรมของเก่ามันมีอยู่เท่าไรก็ช่างมัน ของใหม่เราไม่ได้ทำเพิ่มขึ้น ในที่สุดจิตของเราก็ปราโมทย์บันเทิงในธรรม

ความจงรักภักดีต่อครูบาอาจารย์

- เวลานั่งกับครูบาอาจารย์..นั่งสมาธิตลอดเวลา •

พระเถรสมัยหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นยังอยู่ในไม่มีใครเก่ง สู้สมัยนี้ไม่ได้ ไม่เก่งจริงๆ แม้แต่อยู่ในวัดเดียวกันนี้ ไม่มีใครไปนั่งรับแขกอยู่มุมโน้นมุมนี้...ไม่มี แล้วญาติโยมก็ดูเหมือนจะรู้ มาเดี๋ยวนี้มันไม่ใช่อย่างนั้น พอคุณหญิงคุณนายมานั่งบ๋อยแล้วลืมนั่งครูบาอาจารย์

หลวงพ่อไปที่วัดพระศรีมหาธาตุ หลวงปู่เมตตาหลวงอาวูโสกว่าเพื่อน นั่งเรียงแถวกันมา ๗-๘ องค์ หลวงพ่อก็อยู่ในจำนวนนั้นองค์หนึ่ง องค์นี้ก็เทศน์ องค์นั้นก็เทศน์ เรานั่งอยู่เฉยๆ นี่ไม่ทราบว่าจะฟังเทศน์ใคร ถ้าสมัยหลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์เป็นอย่างนี้ล่ะก็..โดน ในวัดหนึ่ง ๆ จะพูดได้เพียงองค์เดียว แล้วคำว่าขอมติคณะสงฆ์นี้จะมี นอกจากเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระวินัยที่จะทำอะไรไว้ เช่นอย่างอปโลภนกรรม พระภิกษุรับพระเคนสังฆทานมาต้องอปโลภนอะไรทำนองนี้ ทีนี้เสร็จแล้วท่านก็สวดญัตติเอาไว้แล้วประกาศสงฆ์ใครไปที่ไหนๆ มีใครถวายสังฆทานให้สงฆ์อนุญาตให้เป็นผู้มีสิทธิรับส่วนแบ่งจากสังฆทานนั้นเลยทีเดียวนั่นเพื่อว่าสังฆทานมันเหลือเพื่อขนมาวัดไม่ไหวก็ให้สละแจกจ่ายใครต่อใครไปได้

พวกเราอยู่ในสำนักครูบาอาจารย์นี้ แม้แต่ท่านจะสั่งให้ทำสิ่งนั้นๆ กฎีหลังนั้นมันจะฟังอยู่ลงมือซ่อมต่างคนต่างทำไม่คำนึงถึงผู้หลักผู้ใหญ่หรือครูบาอาจารย์ผู้อาวุโสนะ พวกนั้นกรรมฐานเก้ กรรมฐานจริง ๆ เขาไม่ละเมียดละมุนแม้แต่ชนิดเดียว ถ้าจะว่ากระเบียดนี้หนึ่งมันมากไป แม้แต่มีลเดียว หรือครึ่งหนึ่งคล้าย ๆ กับว่าเวลานั่งกับครูบาอาจารย์..นั่งสมาธิตลอดเวลา สิมตาน้อยซ้ำเลื่องดูว่าท่านจะให้สัญญาอนุญาตอะไรอยู่ตลอดเวลา พวกเราอยู่ด้วยกันนี้พวกเราไม่ได้ใช้ภาษาเสียง ใช้ภาษาใบ้ ถ้าหมู่ต้องการจะขอความช่วยเหลือเหลือกันล่ะก็ มองรอบ ๆ พอเห็นใครมองหน้ามาแล้วก็ก๊วกมือเรียก ไม่มีการตะโกนกันไหนก๊วก

ความแตกต่างของพระสมัยนี้กับพระสมัยก่อน หลวงพ่อให้ความเห็นว่า มันเทียบกันไม่ได้เลยก็แล้วกัน ความจงรักภักดีต่อครูบาอาจารย์ ความเอาใจใส่ในข้อวัตรปฏิบัติ พระสมัยนั้นมันไม่ได้ปากเปือกเหมือนทุกวันนี้หรอก อาจารย์ก็มีแต่ภาวนา อาจารย์สมัยก่อนภาวนา “พุทโธ ๆ” อาจารย์สมัยนี้ภาวนา “ชาตะรุประระชะตัง ๆ..” คิดหาแต่เงิน ชาตะรุประระชะตัง ก็เงินทองนะซี

หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺม

อุบายตัดกรรมตัดเวร

- การตัดเวรก็คือหยุดการพยายามท้อฆาตจองเวรซึ่งกันและกัน •

การตัดกรรม ก็คือหยุดทำความชั่ว ความบาป การตัดเวรก็คือหยุดการพยายามท้อฆาตจองเวรซึ่งกันและกัน คือไม่แก้แค้นซึ่งกันและกัน รู้จักคำว่าให้อภัยซึ่งกันและกัน ผู้ทำผิดก็ให้รู้จักคำว่า ขอโทษ ผู้ถูกขอโทษก็ควรรู้จักคำว่า ให้อภัย ไม่เป็นไรหรอก อันนี้เป็นอุบายตัดกรรมตัดเวร

พระพุทธเจ้าสอนไว้ว่า ใครทำกรรมใดไว้ ได้รับผลของกรรมนั้นแน่นอนหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไปทำพิธีตัดกรรมก็เป็นการลบล้างคำสอนของพระพุทธเจ้า กรรมใดใครก่อลงไปแล้ว ใจเป็นผู้ลงใจคือเจตนาทำลงไป พอทำลงไปแล้วกรรมอันเป็นบาป ภายหลังเรามานึกว่าเราไม่ต้องการผลของบาป มันก็หลีกเลี่ยงปฏิเสธไม่ได้ เพราะใจเป็นผู้สั่งให้กาย วาจา ทำลงไป พุดลงไป ใจตัวนี้ต้องรับผิดชอบโดยความเป็นธรรม โดยหลักของธรรมชาติ เพราะฉะนั้น การที่เราไปทำพิธีตัดกรรมนี้หมายถึงตัดผลของบาป มันตัดไม่ได้ อย่าไปเข้าใจผิด

ขอให้พุทธบริษัททั้งหลายจงปลุกฝังนิสัยให้เด็กของเราในข้อนี้ เป็นเรื่องจำเป็นและสำคัญที่สุด ถ้าเด็ก ๆ ของเรานี้ไปเข้าใจว่าทำบาปทำกรรมแล้วไปทำพิธีล้างบาป ทำพิธีตัดกรรมแล้วมันหมดบาป ประเดี๋ยวเด็ก ๆ มันทำบาปแล้วไปหาหลวงพ่ หลวงพี่ ตัดบาปตัดกรรมให้ มันก็ไม่เกิดความกลัวต่อบาป เพราะฉะนั้น อย่าไปเข้าใจผิดว่าทำกรรมอันเป็นบาปแล้วตัดกรรมให้มันหมดไป มันเป็นไปไม่ได้

แต่ตัดเวรนี้มีทาง เวร หมายถึงการผูกพยาบาท คอยแก้แค้นกันอยู่ตลอดเวลา เช่นอย่างเราฆ่าเขาตาย บางทีนึกถึงบาปกรรมกลัวว่าเขาจะเอาฆาตจองเวร เราทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้เขา ถ้าหากว่าเขาได้รับส่วนกุศลจากเรา เขาได้รับความสุข เขาเลื่อนฐานะจากภาวะที่ทุกข์ทรมาน ไปสู่ฐานะที่มีความสุข เขานึกถึงคุณงามความดี นึกถึงบุญถึงคุณของเรา เขาก็โอหสิกรรมให้แก่เรา ไม่ตามล้างตามผลาญกันอีกต่อไป อันนี้ตัดเวรนี้ตัดได้

วัดอัมพวัน ๑๕๖ หมู่ ๑๕ ตำบลอัมพวัน อำเภออัมพวัน จังหวัดสุพรรณบุรี
โทร ๐๗๖-๖๖๖๖๖ ๐๗๖-๖๖๖๖๖
หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺม
๑๕๖ หมู่ ๑๕ ตำบลอัมพวัน อำเภออัมพวัน จังหวัดสุพรรณบุรี

